

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **PEGAS CZ s.r.o.**, IČO: 25631845,
sídlem V úvalu 87/18, Motol, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Richardem Štáncem
sídlem Havlíčkova 1682/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2025, č. j. MHMP 1984105/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Odboru živnostenského a občanskoprávních agend Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2024, č. j. R 1205/23 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím shledal, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 3 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), když na svých webových stránkách užila velký znak hlavního města Prahy, v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964, a to bez souhlasu Rady hlavního města Prahy, čímž porušila § 15 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hl. m. Praze“) a § 3 odst. 1 obecně závazné vyhlášky č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy, o znaku a vlajce hlavního města Prahy a jejich užívání (dále též „vyhláška č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy“), tedy zneužila jiný zákonem chráněný symbol než státní symbol České republiky. Žalobkyni byla za přestupek uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně má za to, že její jednání nenaplnilo a ani nemohlo naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích. Je nesporné, že žalobkyně na svých internetových stránkách použila archaický znak hlavního města Prahy, konkrétně velký znak, v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964, a to bez souhlasu Rady hlavního města Prahy, tak, jak je stanoveno ve výrokové části rozhodnutí.
4. Dle žalobkyně nemůže být sporné že přestupku podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích se dopustí ten, kdo zneužije zákonem chráněný symbol. Zákon o hl. m. Praze ve svém § 15 odst. 3 chrání výslovně a jedinečně (platný) znak, když uvádí doslova: *„Státní orgány a fyzické a právnické osoby mohou užívat znak a vlajku hlavního města Prahy jen s předchozím písemným souhlasem hlavního města Prahy a znak a vlajku městské části jen s předchozím písemným souhlasem městské části.“* Zákon o hl. m. Praze pak znak již blíže nevymezuje, přičemž jeho podoba je konkretizována vyhláškou č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy, a to konkrétně v § 1. Ustanovení § 1 odst. 1 citované vyhlášky zevrubně popisuje podobu znaku hlavního města Prahy, přičemž § 1 odst. 2 vyhlášky uvádí, že výtvarné vyobrazení znaku stanovuje příloha k vyhlášce. Jedná se přitom o aktuálně platný znak používaný hlavním městem Prahou.
5. Vyhláška č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy v § 3 odst. 1 zakládá ochranu historických podob znaku, to však již nad rámec zákona o hl. m. Praze. Zákon o hl. m. Praze o historických podobách znaku ničeho nestanovuje, je to pouze vyhláška, která se používáním historických podob znaku zabývá. Ostatně, ani samotná vyhláška neuvádí, že historické podoby znaku jsou „znakem“. Vyhláška pouze stanovuje, že *„za užití znaku se považuje rovněž užití historických podob a takových výtvarných motivů nebo vyobrazení, které jsou shodné s částmi tohoto znaku (štíty, klenoty, heroldskými kusy a figurami) včetně jejich historických podob“*. Jak vidno, o historické podobě znaku hlavního města Prahy vyhláška pojednává toliko ve vztahu k termínu „užití znaku“, když uvádí, že za užití znaku (platného znaku ve smyslu § 1 vyhlášky) se považuje rovněž užití jeho historických podob. Ani samotná vyhláška tedy historické podoby znaku nepřirovnává ke znaku jako takovému, ale pouze stanovuje jejich ochranu, poněvadž zákon o hl. m. Praze jejich ochranu nezakládá. Je to tedy výlučně vyhláška, coby předpis nižší právní síly, který za užití znaku hlavního města Prahy považuje rovněž užití jeho historických podob. Ostatně, kdyby zákon o hl. m. Praze chránil vedle aktuálně platného znaku též jeho historické podoby, zákonodárce by to do normy uvedl. V daném případě se to však nestalo, zákon o hl. m. Praze hovoří o znaku, který pak vymezuje § 1 vyhlášky. Územní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

samosprávný

celek pak nad rámec zákonem stanovené úpravy založil ochranu i historických podob znaku, které v minulosti používal.

6. Žalobkyně má tedy za to, že symbol, který užila, není chráněný zákonem, nýbrž toliko předpisem nižší právní závaznosti, a to vyhláškou, která je vydána jen v mezích samostatné působnosti obce, která navíc neobsahuje ani nestanovuje sankční dispozici.
7. Archaický znak užitý žalobkyní není znakem hlavního města Prahy, nýbrž jeho historickou podobou ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky. Vyhláška je právním předpisem nižší právní síly než zákon a má pouze místní platnost. Naplnění skutkové podstaty vymezeného přestupku se však podle dikce zákona dopustí jedině ten, kdo zneužije zákonem chráněný symbol. Užitý archaický symbol však nepožívá zákonné ochrany, leč toliko ochrany dle místní vyhlášky vydané v samostatné působnosti. Z daného důvodu se žalobkyně nemohla dopustit přestupku na úseku všeobecné vnitřní správy podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích, jelikož svým jednáním nenaplnila znaky skutkové podstaty přestupku, které zákon ve svém § 3 odst. 2 kogentně vyžaduje a které musí být splněny kumulativně.
8. Shora uvedené skutečnosti žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně uváděla. Správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný se však s jejími argumenty a procesní obranou uspokojivě a přesvědčivě nevypořádaly. Žalovaný se s námitkami žalobkyně vypořádává pouze na necelé jedné straně svého rozhodnutí. Nepředkládá přitom žádné průkazné argumenty, přičemž se ani dostatečně nevypořádává s argumenty žalobkyně.
9. To, že znakem hlavního města Prahy je i jeho historická podoba, žalovaný zdůvodňuje tím, že hlavní město Praha ve vyhlášce pojem „*znak hlavního města Prahy*“ vyložilo, když uvedlo, že za něj nepovažuje pouze jeho aktuální podobu, ale rovněž historické podoby znaku a dále i motivy a vyobrazení, které se, byť jen zčásti, s aktuální nebo některou z historických podob znaku shodují. Dotčené zdůvodnění předestřené žalovaným však zjevně neodpovídá výkladu § 1 a § 3 vyhlášky. Hlavní město Praha ve vyhlášce neuvedlo, že znakem se rozumí jak aktuální podoba, tak jeho historické podoby. Naopak, § 1 vyhlášky jasně stanovuje, že znakem je jeho aktuální podoba, když ji popisuje a současně odkazuje na přílohu vyhlášky, která přináší výtvarné znázornění znaku. V § 3 odst. 1 vyhlášky pak hl. m. Praha uvedlo, že za „užití znaku“ se považuje rovněž užití historických podob znaku. Hlavní město Praha ve vyhlášce nad rámec zákona rozšířilo ochranu též na historické podoby znaku. Vyhláška však v žádném případě nestanovuje, že znakem je jeho aktuální podoba, jakož i historické podoby. Vyhláška pouze přiznává historickým podobám znaku shodnou ochranu, kterou pro znak zakotvuje zákon o hl. m. Praze. Ostatně i z jazykového výkladu citovaného zákona a vyhlášky je zřejmé, že zákon stanovuje ochranu aktuálního platného znaku, vyhláška ji pak rozšiřuje též na historické podoby znaku.
10. Žalovaný dále argumentuje, že historické podoby znaku jsou až na drobné odlišnosti velmi podobné aktuální podobě znaku hlavního města Prahy. Právě to, že historický znak byl v minulosti měněn a upravován pouze drobně, když základ znaku a jeho vyznění se neměnilo, je dle žalovaného argumentem pro závěr, že historický znak hlavního města Prahy je chráněn zákonem o hl. m. Praze, nikoliv vyhláškou. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že prvostupňové rozhodnutí postrádá logiku a nevypořádává se s její obranou. Tvrdí, že se správní orgán I. stupně s námitkou vypořádal, jeho rozhodnutí nepovažuje za vadné ani nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

11. Oba správní orgány podle žalobkyně opomněly její argumentaci, že použila pouze historickou verzi znaku, která je chráněna jen obecně závaznou vyhláškou, nikoliv zákonem, a tudíž nemohla naplnit skutkovou podstatu přestupku.
12. Správní orgány se tak dopustily porušení čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Tzv. zásada legality je přitom plně aplikovatelná též na správní trestání, čemuž ostatně napovídá i legální definice přestupku vyjádřená v § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), dle kterého je přestupek *„společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“*.
13. Žalobkyně upozornila na nálezh Ústavního soudu ČR ze dne 23. 8. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 47/93. Podle tohoto nálehu je nepřipustné, aby obecně závazná vyhláška obce nově nebo podrobněji formulovala skutkové podstaty trestných činů nebo přestupků, které jsou definovány v trestním zákoně nebo v zákoně o přestupcích a jiných zákonech. Předmětem odkazovaného řízení byla situace, kdy vyhláška města Olomouce upravující podmínky prodeje, rozšiřování a provozování předmětů pornografického a erotického charakteru v Olomouci nepřipustně rozšiřovala či parafrázovala skutkovou podstatu trestného činu ohrožování mravnosti zakotvenou v § 205 tehdy platného trestního zákoníku (zákon č. 140/1961 Sb.), přičemž takové jednání bylo vyhláškou kvalifikováno jako přestupek. V tomto rozhodnutí Ústavní soud výslovně uvedl, že: *„Konečně u čl. 4, který porušení napadené vyhlášky považuje za přestupek, lze konstatovat rozpor s § 2 zák. č. 200/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů, dle něhož je přestupkem jen takové jednání, které je v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně za přestupek výslovně označeno, což znamená, že přestupkem nemůže být to, co za něj, byť nepřímou, stanovením sankce označí vyhláška, jakožto podzákonná norma.“*
14. Žalobkyně tvrdí, že správní orgány porušily článek 39 Listiny základních práv a svobod, když rozšířily skutkovou podstatu přestupku podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích i na symboly chráněné vyhláškou, což je v rozporu s principem legality a judikaturou Ústavního soudu. Žalovaný však uvedl, že nálezh Ústavního soudu na případ nedopadá, protože vyhláška prý skutkovou podstatu neurčuje, ale pouze vykládá, co se považuje za znak hlavního města Prahy. Žalobkyně souhlasí s tím, že vyhláška definuje aktuální znak hlavního města Prahy. Nesouhlasí však s tvrzením, že za znak považuje i jeho historické podoby. Podle ní vyhláška pouze zajišťuje stejnou právní ochranu i pro historické verze znaku, ale nepovažuje je za oficiální znak. Proto se žalobkyně domnívá, že závěry Ústavního soudu se na její případ vztahují.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalobkyně bez souhlasu hlavního města Prahy používala na webu www.pohrebpegas.cz minimálně ode dne 2. 11. 2022 do dne 20. 11. 2023 historický znak hlavního města Prahy. Tuto skutečnost nijak nezpochybňuje. Právnícká osoba se dopouští přestupku podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích, pokud bez zákonem vyžadovaného souhlasu použije chráněný symbol, například historický znak hlavního města Prahy, čímž může získat neoprávněnou konkurenční výhodu. Použití historického znaku bez souhlasu města naplňuje znaky přestupku podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích. Vyhláška hlavního města Prahy vykládá pojem „znak hlavního města Prahy“ tak, že zahrnuje i jeho historické podoby a motivy, které se s nimi shodují. I bez tohoto výkladu však žalovaný považuje historický znak z let 1927–1941 a 1945–1964 za chráněný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

podle zákona, neboť se vizuálně téměř neliší od současného znaku. Úpravy znaku v průběhu let byly jen drobné a pro veřejnost často nerozeznatelné. Historický znak je tedy rovněž znakem hlavního města Prahy a jeho neoprávněné užití zakládá delikttní odpovědnost.

16. Tvzení žalobkyně, že zákon chrání pouze aktuální znak Prahy, není podloženo. Vychází z účelového a restriktivního výkladu, který ignoruje, že i historické podoby znaku jsou chráněny. Žalovaný považuje svůj výklad za logický, v souladu se zákonem i úmyslem zákonodárce. I bez vyhlášky by dospěl ke stejnému závěru. Navíc z § 3 odst. 1 vyhlášky jasně vyplývá, že za znak se považují i historické verze. Žalovaný se s námitkami žalobkyně vypořádal, stejně jako správní orgán I. stupně, právní názory byly řádně odůvodněny. Vyhláška pouze vykládá pojem znaku hlavního města Prahy a nezakládá skutkovou podstatu přestupku, tudíž nedochází k porušení čl. 39 Listiny základních práv a svobod.

IV. Obsah správního spisu

17. Usnesením ze dne 15. 9. 2023 Odbor živnostenský a občanskoprávní, Oddělení matrik, státního občanství, voleb a územní orientace, žalovaného předal správnímu orgánu I. stupně podle § 64 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky podezření na spáchání přestupku žalobkyní podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích, ve spojení s § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze a § 3 odst. 1 vyhlášky č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy. Uvedl, že žalobkyně má na svých internetových stránkách www.pohrebpegas.cz vyobrazený velký znak hlavního města Prahy v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964, a to bez souhlasu Rady hlavního města Prahy. Z vyjádření společnosti vyplývá, že se domnívá, že užití historické podoby velkého znaku hlavního města Prahy není v rozporu s ustanovením § 15 zákona o hl. m. Praze. Dne 5. 9. 2023 a 14. 9. 2023 a 20. 11. 2023 správní orgán náhledem na internetové stránky www.pohrebpegas.cz zjistil, že velký znak hlavního města Prahy v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964 je žalobkyní na jejích internetových stránkách skutečně užíván, vytištěné stránky byly založeny do spisu. Zároveň provedl šetření v evidencích žádostí o udělení souhlasu s užitím znaku a vlajky hlavního města Prahy, ze které vyplynulo, že žalobkyni nebyl udělen souhlas s užitím velkého znaku hlavního města Prahy v historické podobě.
18. Příkazem ze dne 21. 11. 2023 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku na úseku všeobecné vnitřní správy podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že na svých internetových stránkách www.pohrebpegas.cz má vyobrazený velký znak hlavního města Prahy v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964, a to bez souhlasu Rady hlavního města Prahy, ačkoliv podle § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze státní orgány a fyzické a právnické osoby mohou užívat znak a vlajku města jen s předchozím písemným souhlasem hlavního města Prahy, přičemž podle § 3 odst. 1 vyhlášky se za užití znaku považuje rovněž užití historických podob a takových výtvarných motivů nebo vyobrazení, které jsou shodné s částmi tohoto znaku (štíty, klenoty, heroldskými kusy a figurami), včetně jejich historických podob, tedy zneužila jiný zákonem chráněný symbol než státní symbol České republiky. Za spáchání uvedeného přestupku byla podle § 3 odst. 4 zákona o některých přestupcích a v souladu s § 35 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky s přihlédnutím k § 20 zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.
19. Součástí správního spisu je odpor žalobkyně ze dne 22. 11. 2023, odůvodněný obdobně jako později podané odvolání i správní žaloba.

20. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku na úseku všeobecné vnitřní správy podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že na svých internetových stránkách má vyobrazený velký znak hlavního města Prahy v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964, a to bez souhlasu Rady hlavního města Prahy, ačkoliv podle § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze státní orgány a fyzické a právnické osoby mohou užívat znak a vlajku hlavního města Prahy jen s předchozím písemným souhlasem hlavního města Prahy, přičemž podle § 3 odst. 1 vyhlášky se za užití znaku považuje rovněž užití historických podob a takových výtvarných motivů nebo vyobrazení, které jsou shodné s částmi tohoto znaku včetně jejich historických podob, tedy zneužila jiný zákonem chráněný symbol než státní symbol České republiky. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že skutková podstata přestupku podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích byla naplněna. Vyhláška č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy byla vydána zastupitelstvem hlavního města Prahy podle § 44 odst. 1 zákona o hl. m. Praze. Vyhláška přesně stanoví podobu znaku a další podrobnosti, které nejsou přesně uvedeny v zákoně a mimo jiné definuje užívání znaku. Podle názoru správního orgánu I. stupně se jedná o upřesnění významu právní normy obsažené přímo v zákoně o hl. m. Praze. Při stanovení druhu a výše správního trestu bylo ve smyslu § 37 zákona o přestupcích přihlédnuto k povaze a závažnosti přestupku, když v daném případě již nepostačí uložit správní trest pouhého napomenutí a je nutno uložit pokutu, neboť se žalobkyně svého jednání dopouštěla dlouhodobě. Správní orgán I. stupně z opisu evidence přestupků právnických osob zjistil, že žalobkyně doposud nemá žádný záznam, což posoudil jako polehčující okolnost ve smyslu § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky, proto uložil pokutu na dvou třetinách zákonné sankce.
21. Žalobkyně dne 2. 2. 2024 podala odvolání, namítala, že přestupku se dle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích dopustí ten, kdo zneužije zákonem chráněný symbol. Zákon chrání výslovně a jedině (platný) znak hlavního města Prahy. Symbol, který užila žalobkyně, není chráněný zákonem, nýbrž toliko předpisem nižší právní závaznosti, a to vyhláškou, která je vydána v mezích samostatné působnosti obce. Archaický znak užitý žalobkyní není znakem hlavního města Prahy, nýbrž jeho historickou podobou ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky. Vyhláška je právním předpisem nižší právní síly a má pouze místní platnost. Naplnění skutkové podstaty vymezeného přestupku se však podle dikce zákona dopustí jedině ten, kdo zneužije symbol chráněný zákonem. Užitý archaický symbol však nepožívá zákonné ochrany, leč toliko ochrany dle místní vyhlášky. Odůvodnění směřuje pravomoc orgánu působícího v samostatné působnosti vydat obecně závaznou vyhlášku na straně jedné a delikt ní dispozici právního předpisu, v daném případě zákona o některých přestupcích, na straně druhé. Konstatování, že vyhláška je v souladu se zákonem, nic nemění na tom, jak je vymezena skutková podstata daného přestupku v zákoně o některých přestupcích. Skutková podstata § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích stanoví ochranu jedině pro symbol chráněný zákonem. Žádný zákon nestanoví ochranu historické podoby znaku hlavního města Prahy, když tento je definován teprve ve vyhlášce, tj. v podzákonném právním předpisu, a také chráněn způsobem uvedeným výlučně v této vyhlášce.
22. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích k naplnění skutkové podstaty dojde, pokud právnická osoba zneužije jiný zákonem chráněný symbol než státní symbol České republiky. Za zneužití lze považovat i situaci, kdy právnická osoba umístí na své internetové stránky předmětný symbol bez předchozího písemného souhlasu příslušného subjektu, přestože zákon tento souhlas

vyžaduje, a tímto postupem může získat u klientů konkurenční výhodu. Tímto jiným symbolem je i znak hlavního města Prahy, který je chráněn § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze. Znakem hlavního města Prahy je i jeho historická podoba. Tento závěr lze opřít i o skutečnost, že hlavní město Praha ve vyhlášce pojem „znak hlavního města Prahy“ vyložilo, když uvedlo, že za něj nepovažuje pouze jeho aktuální podobu, ale rovněž historické podoby znaku, a dále i motivy vyobrazení, které se, byť jen zčásti, s aktuální nebo některou z historických podob znaku shodují. Dle žalovaného i bez učinění tohoto výkladu nelze tvrdit, že historický znak není znakem hlavního města Prahy ve smyslu zákona o hlavním městě Praze. Historický znak v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964 je jednou z podob znaku hlavního města Prahy a používá shodné ochrany jako aktuální podoba znaku. K tomuto výkladu lze dospět i vzhledem ke skutečnosti, že vizuální podoba historického znaku užívaného v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964 je až na drobné odlišnosti velmi podobná aktuální podobě znaku. Pokud v čase docházelo k úpravě znaku hlavního města Prahy, ať už vyhláškou NVP č. 15/1964 Sb. NVP, o znaku hl. m. Prahy, vyhláškou č. 1/1991 Sb. hl. m. Prahy, o znaku a praporu hlavního města Prahy a jejich užívání, nebo naposledy vyhláškou č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy, o znaku a vlajce hlavního města Prahy a jejich užívání, jednalo se vždy o drobné úpravy, základ znaku a jeho vyznění se však neměnilo. Historický znak hlavního města Prahy je tedy chráněn zákonem o hl. m. Praze, nikoliv vyhláškou. Žalovaný souhlasil se správním orgánem I. stupně, dle něhož vyhláška je v souladu s § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze a pouze upřesňuje jeho význam. K nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 8. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 47/93, žalovaný uvedl, že na projednávaný případ nedopadá, neboť obecně závazná vyhláška neformuluje skutkovou podstatu přestupku, ale pouze logicky vykládá, že za znak hlavního města Prahy se považuje nejen aktuální podoba znaku hlavního města Prahy, ale rovněž historické podoby znaku a jeho části. Hlavním městem Prahou poskytnutá interpretace pojmu „znak hlavního města Prahy“ přináší určitou právní jistotu. Znak města ve všech jeho podobách je tedy chráněn zákonem o hl. m. Praze, nikoliv vyhláškou. Článek 39 Listiny základních práv a svobod proto nebyl porušen.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ve věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), jelikož žalovaný se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalobkyně s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasila. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poškodí, zneužije nebo hrubě zneváží jiný zákonem chráněný symbol než státní symbol České republiky.“* Podle § 3 odst. 4 zákona o některých přestupcích: *„Za přestupek podle odstavců 1 až 3 lze uložit pokutu do 3 000 Kč.“*
25. Podle § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze: *„Státní orgány a fyzické a právnické osoby mohou užívat znak a vlajku hlavního města Prahy jen s předchozím písemným souhlasem hlavního města Prahy a znak a vlajku městské části jen s předchozím písemným souhlasem městské části.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

26. Ust. § 1 vyhlášky č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy s nadpisem „Znak hlavního města Prahy“ uvádí:

27. „(1) Znak hlavního města Prahy (dále jen „znak“) má tuto podobu: Na červeném štítě je zlatá hradební zeď z kvádrového zdiva se stříbrným cimbuřím o sedmi viditelných a pěti celých stínkách, prolomená otevřenou bránou s vytaženou zlatou mříží. Veřeje brány přirozené barvy mají zlaté kování. Z brány vyniká na černém pozadí ozbrojené rámě držící stříbrný meč se stříbrným jílcem a zlatou záštitou. Klenba brány je stříbrná, uprostřed se zlatým klenákem. Nad hradební zeď vystupují tři zlaté věže z kvádrového zdiva, střední větší, se zlatým cimbuřím o čtyřech stínkách a se zlatou valbovou střechou s dvěma zlatými makovicemi, postranní menší, se zlatým cimbuřím o třech stínkách a se stanovou střechou s jednou makovicí, vše taktéž zlaté barvy. Velká věž je prolomena trojdílným a malé dvojdílným černým oknem se stříbrným rámem.

Na štít jsou postaveny tři kolčí přilby se zlatými korunami a zlatočervenými příkrývadly. Prostřední přilba nese rostoucího, dvouocasého, stříbrného lva se zlatou korunou a zbrojí. Postranní přilby pak nesou praporce erbovních měst nebo městských částí, které mají historický praporec, spojených nyní v hlavním městě.

Praporce na heraldicky pravé přilbě mají zlaté žerdě a tyto barvy (postupující vždy z vnější strany znaku do středu a u jednotlivých praporců shora dolů): 1. zlatá – červená – stříbrná (Nové Město), 2. stříbrná – modrá (Hradčany), 3. zlatá – modrá (Vyšehrad), 4. červená – modrá – stříbrná (Libeň), 5. stříbrná – červená (Bubeneč), 6. stříbrná – modrá – zlatá (Košíře), 7. stříbrná – červená – zlatá (Smíchov), 8. stříbrná – červená – modrá (Vršovice), 9. stříbrná – zelená – červená (Žižkov), 10. modrá – červená – stříbrná – zelená (Uhřetěves), 11. černá – červená – stříbrná (Horní Počernice), 12. zelená – červená – modrá (Zbraslav).

Praporce na heraldicky levé přilbě stejného provedení (při stejné postupujícím popisu) mají tyto barvy: 1. červená – zlatá – stříbrná (Staré Město), 2. stříbrná – modrá (Malá Strana), 3. červený praporec se zlatou hvězdou Šalamounovou (Josefov), 4. stříbrná – červená (Holešovice – Bubny), 5. stříbrná – modrá – stříbrná – modrá (Břevnov), 6. stříbrná – červená (Karlín), 7. modrá – zelená – stříbrná (Nusle), 8. stříbrná – červená – stříbrná – červená (Královské Vinohrady), 9. stříbrná – červená – zelená (Vysočany), 10. zlatá – modrá – stříbrná (Modřany), 11. modrá – stříbrná – červená (Radotín), 12. červená – stříbrná – červená (Dubeč).

Štít drží z každé strany dvouocasý stříbrný lev se zlatou korunou a zbrojí. Tito lvi stojí na zlaté lipové větvi s ratolestmi. Přes ni visí červená, zlatě podšitá stuha s devisou provedenou zlatým písmem „PRAGA CAPUT REI PUBLICAE.“

(2) Výtvarné vyobrazení znaku stanoví příloha k této vyhlášce.

(3) Štít znaku lze používat samostatně (tzv. malý znak). Výtvarné vyobrazení štítu znaku stanoví příloha k této vyhlášce.“

28. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky s nadpisem „Užívání znaku“: „Za užití znaku se považuje rovněž užití historických podob a takových výtvarných motivů nebo vyobrazení, které jsou shodné s částmi tohoto znaku (štíty, klenoty, heroldskými kusy a figurami) včetně jejich historických podob.“

29. Podle čl. 39 Listiny základních práv a svobod: „Jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem a jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit.“

30. Spornou otázkou v daném řízení je, zda žalobkyně mohla použít historický znak hlavního města Prahy, konkrétně velký znak v podobě užívané v letech 1927 až 1941 a v letech 1945 až 1964, a to bez souhlasu Rady hlavního města Prahy. Správní orgán I. stupně a žalovaný

mají za to, že § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích a § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze chrání nikoli pouze platný, ale v souvislosti s § 3 odst. 1 vyhlášky také předchozí znaky hlavního města Prahy.

31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2021, č. j. 6 Afs 269/2019-48: „*[v] souladu se zásadou nullum crimen sine lege certa [...] správní orgán, jemuž zákon dává pravomoc v určité oblasti jeho působnosti ukládat sankce, tak může činit jen v těch případech, kdy zákon dostatečně jasně a určitě stanoví trestnost protiprávního jednání s jednoznačně stanovenými znaky a kdy za takové protiprávní jednání stanoví sankci. Jednání, které má být považováno za správní delikt, musí být zákonodárcem výslovně označeno v zákoně jako trestné a musí být také vymezeno způsobem nevzbuzujícím pochybnost. Skutkové podstaty deliktů (trestních i správních) nelze vykládat rozšiřujícím způsobem, a rozšiřovat tak odpovědnost adresátů veřejné moci.*“
32. V rozsudku ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96, Nejvyšší správní soud uvedl: „*[d]efinování skutkové podstaty [...] musí být dostatečně určité, konkrétní a jednoznačné, neboť jen tak bude odpovídat ústavní kaucele vyjádřené explicitně pro trestné činy v čl. 39 Listiny základních práv a svobod a v čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, již však v zásadě není důvodu nepoužít i na správní delikty. [...] Aby postih za správní delikt odpovídal požadavku předvídatelnosti právní regulace a umožnil každému předem ‚volit‘ mezi jednáním v souladu se zákonem (za které nebude postižen) a jednáním v rozporu se zákonem, za něž mu hrozí postih veřejnoprávní sankcí, musí mít dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní.*“
33. Nejvyšší správní soud v minulosti zároveň konstatoval, že vlastností každé právní normy je určitá míra obecnosti, která ji umožňuje aplikovat na skutkově různé situace, a skutečnost, že skutkovou podstatu přestupku je třeba vyložit i za pomoci jiných než jen jazykových výkladových metod, bez dalšího neznamena, že není dodržen požadavek určitosti právní úpravy jako podmínky trestnosti (rozsudek ze dne 31. 3. 2025, č. j. 8 As 178/2023-51, bod 51). Ani pouhá skutečnost, že právní norma obsahuje neurčitý právní pojem, nepředstavuje překážku pro uložení sankce. To je dle judikatury Nejvyššího správního soudu možné i na základě neurčitých právních pojmů, které již ze své podstaty musí být dotvářeny výkladem, jenž nemusí být zcela triviální a zřejmý na první pohled (srov. rozsudky ze dne 23. 8. 2018, č. j. 9 As 165/2017-45, ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021-144, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 8 As 3/2021-45, č. 4507/2023 Sb. NSS, či ze dne 19. 9. 2024, č. j. 3 As 240/2023-35).
34. Z důvodové zprávy k § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích vyplývá, že jiným, než státním symbolem mohou být například obecní symboly, byť tento pojem zákon o obcích neužívá (důvodová zpráva k zákonu o obcích však zmiňuje, že se toto ustanovení vztahuje právě na vlajku a znak obce).
35. Praktický komentář k § 3 zákona o některých přestupcích uvádí, že hlavním důvodem existence těchto přestupků je zájem zákonodárce na tom, aby „*určité symboly, lidmi všeobecně uznávané a zákony chráněné, požívaly patřičné důstojnosti*“. (STRAKOŠ, J. Zákon o některých přestupcích: Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-7-2]. ASPI_ID KO251_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.)
36. Důvodová zpráva k § 15 (§ 16 v původním znění) zákona o hl. m. Praze uvádí: „*Podrobněji než v dosud platném zákoně o hlavním městě Praze se upravuje používání znaku, praporu a razítka hlavního města Prahy a městských částí a používání razítka hlavního města Prahy a městských částí.*“

37. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021-144, konstatoval k výkladu pojmu „lékárna“, že se nejednalo o neurčitý právní pojem, ale spíše o chybějící legální definici. Dle Nejvyššího správního soudu se v případě „lékárny“ jednalo o natolik zřejmý pojem, že legální definici ani nepotřeboval. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka si musela být vědoma, že hovoří-li zákon o léčivech o „lékárně“, hovoří o lékárně sídlící na území České republiky, které svěřuje různá práva a povinnosti. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že si stěžovatelka měla být vědoma, že § 82 odst. 4 zákona o léčivech ji neopravňuje k poskytování léčivých přípravků do zahraničí.
38. V jiném případě (v rozsudku ze dne 15. 5. 2023, č. j. 4 As 17/2023-38) Nejvyšší správní soud posuzoval, zda bylo možné stěžovatelku sankcionovat z důvodu, že nezajistila, aby bylo označení sídla viditelné z veřejně dostupného místa, přestože zákon tuto podmínku výslovně nestanovil a bylo ji možné dovodit pouze na základě teleologického výkladu. Stěžovatelka namítala, že ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění zákona č. 527/2020 Sb. (dále jen „živnostenský zákon“), vyžaduje pouze, viditelné označení sídla, nikoli však, aby bylo toto označení viditelné z veřejně přístupného místa. Žalovaný vyvodil odpovědnost stěžovatelky za přestupek zejména na základě teleologického výkladu § 31 odst. 2 živnostenského zákona, neboť účelem tohoto ustanovení je transparentnost podnikatelského prostřední vůči orgánům státní správy a třetím osobám. Nejvyšší správní soud aprobevoval názor krajského soudu, že označení sídla musí být viditelné z místa, na které má veřejnost přístup, neboť v opačném případě nemůže plnit svou informační funkci. Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud se stěžovatelka rozhodla, že označení sídla umístí tak, že není viditelné z veřejného prostranství, mohla své povinnosti dostát jen za podmínky, že by umožnila veřejnosti přístup k tomuto označení. Uvedl, že ačkoliv může být požadavek označení sídla předmětem zdánlivě složitého právního výkladu, neznamená to, že ho zákonodárce nedefinoval jasně. Shledal, že každé rozumně uvažující osobě musí být jasné, že zákonným požadavkům nemůže dostát takové označení sídla, které mohou uzříť pouze osoby obývající předmětný rodinný dům. Výklad příslušných ustanovení krajským soudem a Nejvyšším správním soudem shledal Ústavní soud v usnesení ze dne 19. 6. 2024, IV.ÚS 1880/23, za racionálně obhajitelný a nepovažoval jej za jakkoli extrémní, aby vyvolal ústavněprávně relevantní dopad do práv stěžovatelky.
39. Samotné znění § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze nechává určitý prostor pro výklad, co se považuje za znak hlavního města Prahy a co se považuje za užívání tohoto znaku. Nespecifikuje, zda se za znak hlavního města Prahy považuje pouze aktuálně platný znak, případně i historické podoby tohoto znaku. V takovém případě je nutno uvedené ustanovení vykládat nejenom s ohledem na jeho jazykové vyjádření, ale i s ohledem na jeho smysl a účel. Tento výkladový postup nemůže otevřít interpretační libovůli, kdy by soud za právo mohl shledat cokoli, aniž by vůbec bral znění zákona v úvahu. K dalším (základním) výkladovým metodám nad rámec jazykového výkladu lze zásadně přistoupit jen tehdy, je-li jazykový výklad nejasný, tj. nedává jednoznačnou odpověď na otázku, jaký je obsah „objevované“ právní normy (co je pravidlem chování). To platí i v případě výkladu trestněprávních předpisů, tedy včetně ustanovení obsahujících skutkové podstaty přestupků v oblasti správního trestání (srov. rozsudek č. j. 8 As 178/2023-51, body 53 a 54).
40. Podle rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 1. 2015, Rohlena proti České republice, č. stížnosti 59552/08: „V každém právním systému, ať už je zákonné ustanovení, včetně ustanovení trestního práva, formulováno jakkoli jasně, bude nevyhnutelně existovat prostor pro soudní výklad. Vždy bude třeba objasnit nejasné otázky a

přizpůsobit se změnám situace. Nadto jistota, jakkoliv je velmi žádoucí, jde občas ruku v ruce s přílišnou nepružností; právo se tudíž musí umět přizpůsobit změnám situace (Kafkaris, č. 21906/04, rozsudek velkého senátu ze dne 12. 2. 2008, § 140). Účelem rozhodování svěřeného soudům je právě rozptýlení možných přetrvávajících nejasností ohledně výkladu právních norem (tamtéž). Mimoto je v právní tradici smluvních států Úmluvy pevně zakotveno, že judikatura jako pramen práva nezbytně přispívá k postupnému vývoji trestního práva (Kruslin proti Francii, č. 11801/85, rozsudek ze dne 24. 4. 1990, § 29). Článek 7 Úmluvy nelze vykládat tak, že zakazuje postupné vyjasňování pravidel trestní odpovědnosti soudním výkladem, avšak s tím, že výsledek bude slučitelný s podstatou protiprávního jednání a dostatečně předvídatelný...“ Zároveň Evropský soud pro lidská práva ve vztahu k čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod konstatoval, že rozhodovací funkce svěřená soudům slouží k tomu, aby rozptýlila pochybnosti, které mohou přetrvávat ohledně výkladu norem, a vzala přitom v potaz vývoj každodenní praxe (Cantoni proti Francii, rozsudek velkého senátu, 15. 11. 1996, č. 17862/91, § 31).

41. Komentář k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách k čl. 7 uvádí, že „ESLP i na poli trestního práva uznává, že i když znění zákonného ustanovení může být sebejasnější, v každém právním systému přesto nevyhnutelně existuje prvek soudního výkladu, neboť vždy bude třeba osvětlovat určité nejasné otázky a přizpůsobovat se změnám situace.“ Dále komentář uvádí, že „ESLP v zásadě zkoumá přístupnost a předvídatelnost trestnosti určitého činu čistě v rovině právní, tedy s ohledem na to, zda bylo možné předvídat, že určitý skutek je subsumovatelný pod zákonnou definici nějakého trestného činu.“ Komentář s odkazem na rozsudek Custers, Deveaux a Turk proti Dánsku ze dne 3. 5. 2007, č. 11843/03, 11847/03 a 11849/03 shrnuje, že „zákonné vymezení musí být buď natolik přesné, aby v reálné situaci mohl jednotlivec bez dalšího předvídat důsledky svého jednání, nebo musí být za tím účelem zákonné vymezení v reálném světě doplněno určitými ukazateli“ (Kmec J., Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 842).
42. Soud má za to, že v daném případě bylo pro žalobkyni dostatečně předvídatelné, že § 15 zákona o hl. m. Praze umožňuje užití historické podoby znaku hlavního města Prahy pouze se souhlasem Rady hl. m. Prahy. Je-li účelem § 15 zákona o hl. m. Praze, aby určité symboly požívaly patřičné důstojnosti, lze mít za to, že by ani historické znaky hl. m. Prahy neměly být používány libovolně bez předchozího souhlasu rady. Žalobkyně nemohla na základě znění § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze předpokládat, že může historickou podobu znaku hl. města Prahy bez dalšího používat. Případné možné pochybnosti v tomto směru jednoznačně rozptyluje § 3 odst. 1 vyhlášky č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy, který stanoví, že za užití znaku se považuje rovněž užití historických podob a takových výtvarných motivů nebo vyobrazení, které jsou shodné s částmi tohoto znaku včetně jejich historických podob.
43. Zákona o hl. m. Praze v § 15 odst. 3 hovoří o „znaku hlavního města Prahy“ a o „užívání znaku“, tyto pojmy nejsou definovány přímo v zákoně, ale pojem „znak hlavního města Prahy“ je definován v § 1 vyhlášky č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy a „užití znaku“ je v § 3 odst. 1 citované vyhlášky. Z této právní úpravy nelze dovodit, že § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze chrání pouze aktuálně platný znak. Přestože lze žalobkyni přisvědčit, že znění § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze vyžaduje upřesnění, toto upřesnění poskytuje § 3 odst. 1 vyhlášky, který stanoví, že za užití znaku hlavního města Prahy se mimo jiné považuje rovněž užití historických podob. Lze-li při posuzování spáchání přestupku přijmout dotvoření neurčitých právních pojmů výkladem, lze také přijmout upřesnění některých pojmů vyhláškou, která je pro žalobkyni také závazná. Obdobně Krajský soud v Českých

Budějovicích ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 53 A 4/2016-41, neshledal, že by aplikace podzákonného právního předpisu, který upřesňoval zákon, přičemž skutková podstata přestupku byla definována přímo zákonem, byla v rozporu s čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Tyto závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 As 302/2016-28, a Ústavní soud v usnesení ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. IV.ÚS 891/17. Vyhláška je oprávněna stanovit omezení pouze v mezích zákona a příslušné prikazující, zakazující či jinak omezující pravidlo chování musí být dostatečně určité tak, aby byli adresáti v době svého jednání schopni rozpoznat, že jimi prováděná činnost je v rozporu s nastavenými pravidly, za které jim hrozí postih. Jak uvedly i správní orgány, definice stanovená vyhláškou není v rozporu s § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze, a je tudíž v mezích zákona. Soud tak neshledal, že by postup správních orgánů byl v rozporu s čl. 39 Listiny základních práv a svobod, žalobkyně mohla rozpoznat, že používání historického znaku hlavního města Prahy je v rozporu s nastavenými pravidly.

44. Přestože tedy § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky definuje jako znak aktuálně platný znak hlavního města Prahy, je s ohledem na § 3 odst. 1 též vyhlášky nepochybné, že za užití tohoto znaku se považuje také užití jeho historických podob a výtvarných motivů nebo vyobrazení, které jsou shodné s částmi tohoto znaku. Ustanovení § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze tudíž nemůže být vykládáno pouze podle § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 21/2004 Sb. hl. m. Prahy bez přihlédnutí k § 3 odst. 1 též vyhlášky a celého kontextu. Soud nemůže přijmout výklad žalobkyně, že s ohledem na definici pojmu znak v § 1 vyhlášky zákonnou ochranu požíval pouze zde definovaný znak, neboť by se jednalo o zcela formalistický jazykový výklad bez zohlednění dalších výkladových metod, přičemž by takový výklad byl zcela v rozporu s účelem § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích. Ústavní soud přitom konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. 33/97).
45. Soud nesouhlasí ani s názorem žalobkyně, že by na základě § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze, v případě chybějící úpravy ve vyhlášce, byl jednoznačně chráněn pouze aktuálně platný znak hlavního města Prahy. V případě neexistence vyhlášky by bylo na správních orgánech a soudu, aby provedly upřesňující výklad toho, co se za znak a za jeho užívání považuje, a zda pod pojem znak patří i jeho historické podoby. S ohledem na účel § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích – aby určité symboly, lidmi všeobecně uznávané a zákony chráněné, požívaly patřičné důstojnosti – by bylo možné dovodit i v případě absence upřesnění vyhláškou, že ustanovení § 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze chrání také historickou podobu znaku.
46. Soud za relevantní v této souvislosti považuje také to, že historický znak byl v minulosti měněn a upravován pouze drobně, když základ znaku hlavního města Prahy a jeho vyznění se neměnilo. Je-li totiž účelem § 3 odst. 2 zákona o některých přestupcích, aby určité symboly požívaly patřičné důstojnosti, považuje soud za logické, že by tyto symboly měly této ochrany požívat i v případě, že dojde k jejich drobné změně, neboť i v takovém případě se jedná o stále o všeobecně uznávaný symbol.
47. Pokud jde o odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 23. 8. 1994, Pl. ÚS 47/93, soud jej neshledal relevantním pro projednávanou věc. Ústavní soud v dané věci dospěl k závěru, že oblast upravená danou vyhláškou nebyla oblastí samostatné působnosti obce. Ústavní soud konstatoval rozpor s čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť čl. 17 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

upravuje svobodu projevu a právo na informace, avšak současně v odst. 4 připouští její zákonné omezení, tzn. nikoliv podzákonnou normou. Shledal, že vyhláška ukládá povinnosti, které mohou být ukládány toliko na základě zákona. Navíc shledal vyhlášku v rozporu s § 205 trestního zákoníku, když nepřipustně rozšiřuje či parafrázuje skutkovou podstatu trestného činu ohrožování mravnosti. Shledal, že u čl. 4 vyhlášky, který porušení napadené vyhlášky považuje za přestupek, lze konstatovat rozpor s § 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle něhož je přestupkem jen takové jednání, které je v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně za přestupek výslovně označeno, což znamená, že přestupkem nemůže být to, co za něj, byť nepřímo, stanovením sankce, označí vyhláška, jakožto podzákonná norma. Ústavní soud tedy konstatoval, že město Olomouc jednak překročilo samostatnou působnost města, a navíc svým obsahem v podstatě dodefinovalo skutkové podstaty trestných činů a přestupků.

48. Vyhláška hl. m. Prahy na rozdíl od vyhlášky města Olomouc posuzované Ústavním soudem ve věci Pl. ÚS 47/93 neomezuje základní lidská práva a svobody a neukládá povinnosti, které by bylo možné uložit pouze zákonem. Vyhláška ani nerozšiřuje či neparafrázuje skutkovou podstatu trestného činu, pouze upřesňuje v mezích zákona výklad zákonného ustanovení (§ 15 odst. 3 zákona o hl. m. Praze). Vyhláška ani neoznačuje určité jednání za přestupek. Jak soud vyložil výše, ochrana před užitím historického znaku hl. m. Prahy je založena zákonem, nikoli vyhláškou.
49. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. července 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.